

BIBLIOTECĂ DIN NOU

Revista Liceului „Mihail Sadoveanu”
și a Fundației ” Scriitor Aurel Dumitrașcu” Borca,
Neamț

EDITIA DE VARA, 2021

Din sumar:

- ◆ **EDITORIAL:** Cum mi-am petrecut ultima vacanță de vară
- ◆ **ERASMUS +2020-2021**
- ◆ **PLEDOARIE PENTRU LECTURA:** Radu Florescu
- ◆ **NOI, DESPRE NOI:** Școala de vară
- ◆ **ESEU:** Tu ai încredere în propria persoană?
- ◆ **EVENIMENT:** Conferința părintelui Constantin Necula

ISSN 2601 – 5110

ISSN–L 2601 - 5110

EDITORIAL

Cum mi-am petrecut vacanța de vară?

Având în vedere că mă apropii cu pași repezi de absolvirea liceului, mi-am propus să îmi petrec timpul liber într-un mod mai eficient.

Prioritatea mea a fost dezvoltarea personală. Am citit multe cărți, atât în limba română cât și în limba engleză. Câteva titluri care m-au impresionat sunt: „The stranger” de Norman Whitney, „The lady in lake” de Laura Lippman, „Crima perfectă” de Holly Jakson sau „Majoretele” de Kara Thomas. Mi-am antrenat cunoștințele la limba franceză. Am ascultat muzică cu orice ocazie. O mare parte din timp am fost musafir.

Pentru că am o pasiune aparte pentru scris, mi-am pus la încercare această abilitate. Mi-a venit ideea de a scrie un scenariu de film, însă m-am împotmolit pe la jumătate deoarece am simțit că nu am toate cunoștințele necesare, deși m-am documentat în acest domeniu. Asta nu înseamnă că am renunțat, însă progresul e puțin mai greu.

Pe de altă parte am vrut foarte mult să îmi îmbunătățesc „talentul” actoricesc. În mai puțin de trei luni de vacanță am reușit să vizionez mai mult de cincizeci de filme și câteva seriale destul de lungi. Pe lista filmelor vizionate se încadrează toate producțiile Angelinei Jolie, seria de filme Harry Potter, și câteva filme foarte cunoscute „Parker”, „Bridesmaids”, „Wonder“. Având în vedere faptul că „Game of Thrones” a făcut furori în rândul adolescenților l-am vizionat și eu, din curiozitate. Pot să afirm că este pe primul loc în lista mea de seriale preferate în care se încadrează și „Pretty Little Liars”, „The vampire diaries” sau „Queen’s gambit”. Mă fascinează lumea cinematografului și tot ce se întâmplă în spatele reflectoarelor.

Un alt lucru pe care l-am făcut frecvent vara aceasta a fost fotografia. Am făcut poze peste tot pe unde am călătorit. Am editat mult în fotoshop reușind să îmi îmbunătățesc imaginația îmbinând-o cu practica.

Având o pasiune aparte pentru fashion și design am început să creez propriile mele design-uri. Am acordat mai mult timp caselor de modă virtuale pe care o dețin și am creat o legătură mai strânsă cu colegii de echipă. Totodată mi-am îmbunătățit cunoștințele în materie de fashion.

Chestionarele auto nu au lipsit din rutina mea zilnică. Totuși mereu am avut puțin stres dat fiind faptul că se apropie examenele de bacalaureat.

Am avut o vacanță destul de încărcată. Cu siguranță mai sunt lucruri pe care le-am făcut în tot acest timp și am uitat să le menționez. Nu am avut timp să mă plictisesc. Îmi place când pot fi productivă.

Sunt fericită și mă bucur cu adevărat pentru sănătate și pentru timpul liber pe care l-am putut petrece în vederea dezvoltării mele personale.

Estera Buzdugan, clasa a XII-a C

PROIECT ERASMUS+

În perioada octombrie 2020- decembrie 2021 în școala noastră se derulează proiectul Erasmus + „Orizonturi europene în formare în domeniul IT”.

Erasmus+ este programul UE în domeniile educației, formării, tineretului și sportului .

Proiectul are o finanțare din partea UE în valoare de 100870 de euro. Școala a contribuit cu valoarea testelor PCR pentru cei 32 de elevi și cu transportul la/de la aeroportul Bacău și București.

Scopul proiectului derulat în școala noastră este creșterea calității educației și formării profesionale inițiale a elevilor de la profilul matematică - informatică prin participarea la stagii internaționale de practică și dobândirea de experiență practică la locul de muncă.

Activitățile proiectului :

- **Selecția participanților** – au fost selectați 16 elevi de la clasa a X-a matematică informatică și 16 elevi de la clasa a XI-a matematică informatică. Selecția s-a desfășurat în luna ianuarie și elevii au susținut un concurs cu probe de informatică și limba engleză.
- **Pregătirea participanților** – în perioada martie-mai (clasa a XI-a) și mai-august (clasa a X-a) elevii selectați au participat la 75 de ore de pregătire astfel :

- 10 ore pregătire culturală – au fost familiarizați cu geografia și cultura țării gazda

- 15 ore pregătire pedagogică – au fost familiarizați cu scopul și

obiectivele proiectului, cu drepturile și obligațiile pe care le au, li s-au prezentat regulile de călătorie cu avionul, cu grupul, în excursii

- 20

ore pregătire limba engleză cu profesorul clasei

- 30

ore pregătire limba engleză online, pe platforma Online

Lingvistic Suport, platforma pusă la dispoziție de UE

- **Mobilitățile**- au fost două fluxuri, unul în Paphos, Cipru și unul în Barcelos, Portugalia. Elevii au avut asigurate transportul, cazarea, masa și vizite culturale la diferite obiective turistice și istorice, precum și 90 ore de pregătire de specialitate în domeniul informaticii și un curs de 20 de ore de învățare a limbii țării gazdă (greaca/ portugheza).

Cei 16 elevi de clasa a XI-a, în luna iunie, timp de trei săptămâni, câte 6h/ zi au desfășurat stagii de practică la două firme din Paphos (L. Lazarou CTC și MAVROS PETROS), conform Acordului de Formare „Inițiere în Adobe Dreamweaver” – realizarea site-urilor web. Partenerul intermediar, Rivensco Consulting, a asigurat masa, cazarea, plasarea la firmele de practică, cursul de limba greacă și în timpul liber vizitele culturale.

Cei 16 elevi de clasa a X-a, în luna septembrie, timp de trei săptămâni, câte șase ore/ zi au desfășurat stagii de practica la două firme din Barcelos (PAQ-Equipamentos de escritório LDA, Infcel LDA), conform Acordului de Formare „Portofoliu vizual pentru print”-Adobe Photoshop. Partenerul intermediar, Associação Intercultural Amigos da Mobilidade (Mobility Friends) a asigurat masa, cazarea, plasarea la firmele de practică, cursul de limba portugheză și în timpul liber vizitele culturale.

În ambele mobilități elevii au fost însoțiți de către doi profesori.

Limba de comunicare în timpul mobilităților a fost limba engleză.

• **Diseminare și raportare**- după revenirea din mobilități, elevii au întocmit pentru UE un raport al activităților desfășurate. Au început și activitățile de diseminare, elevii au realizat deja nouă ateliere de lucru la clasele de gimnaziu și de liceu din școala noastră, precum și la școlile din Farcașa și Broșteni.

- **Activități transversale:** management proiect și publicitate.

Ca urmare a desfășurării mobilităților, elevii și-au îmbunătățit competențele profesionale și personale (competențe IT, lingvistice, de comunicare, de socializare) și au devenit mai responsabili.

Proiectul a avut un impact pozitiv asupra participanților, aceștia dobândind deschidere către comunicarea multiculturală, plurilingvistică și experiența de muncă și trai într-o țară europeană. Proiectul a conectat liceul cu piața muncii din Europa, a contribuit la creșterea calității formării profesionale inițiale, la creșterea prestigiului liceului.

<https://www.facebook.com/Erasmus-Liceul-Mihail-Sadoveanu-Borca>

www.erasmusplus.scoalaborca.ro

Profesor, Liliana Chirilă

RECONSTITUIRI

Oameni și minuni de pe Valea Bistriței, în vremea comunismului

„Toți aceștia care au pățimit în închisori au fost mielul de jertfă pentru iertarea păcatelor poporului român. Ei au fost aruncați în gura celor fără de Dumnezeu, ca să ispășească păcatele noastre, ale tuturor. Ei s-au jertfit pentru noi. Și chiar dacă acum se pune problema ca să fie trecuți în rândul sfinților, ei nu trebuie să fie trecuți în rândul sfinților. Ei sunt sfinți, prin sacrificiul lor.” (IPS Arhiepiscop Justinian Chira)

Îzvorând din Munții Rodnei, Bistrița leagă județele Maramureș, Suceava, Neamț și Bacău, unește în aceleași ocupații românii de la munte, taie drum peste Carpați, între frați, ducând iute, cum i-i numele, poveștile și durerile. Râul acesta a fost drum pentru plute și martor al multor evenimente, nănaș ce a dat numele locuitorilor, dascăl într-ale hărniciei și jocului, zădărare a îndrăzneților, cimitir plutașilor sortiți să trăiască puțin dar aprig...Călăuză deopotrivă regelui și ciobanului.

Comunismul a intrat pe din dos, stricând rânduieli vechi, zăgăzuind potrivit apele Bistriței-mândră odinioară ca o flamură a libertății. Pare să fi fost hatârul comuniștilor să supună cel mai sălbatic râu al Moldovei, spinările mândre ale muntenilor și demnitatea neștirbită a lor.

Valea Bistriței a fost dintotdeauna loc ferit, unde trăiau ei ce își plăteau bunăstarea cu trudă multă, cunoscând doar un singur stăpân-Dumnezeu din cer. Multe războaie au fost câștigate cu oșteni de pe valea aceasta, încă din vremea lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Ceahlăul, în toată măreția lui umbrită-n unda Bistriței, a fost loc de rugăciune, zid și ascunzătoare. Ca o lămurire a puterii dată de credința muntenilor, iată o hartă a județului Neamț dintr-un atlas istoric ce cuprinde mănăstiri și schituri din secolul al X-lea înapoi.

Istoria barajului de la Bicaz s-a scris în urmă cu 60 de ani, când cursul firesc al Bistriței era închis. Începea formarea lacului de acumulare. Construcția barajului de la Bicaz a mutilat destine

- locuitorii Văii Muntelui au fost „deportați”, deținuții au muncit în condiții inumane și au murit în accidente petrecute pe imensul șantier -, dar a consemnat și numeroase premiere pentru România, de neconceput în acele vremuri. Edificarea barajului a însemnat și „deportarea” a peste 18.000 de oameni din arealul viitoarei acumulări, fiind strămutați pe dealurile din zonă sau în alte localități din Neamț. Satele au rămas pe fundul lacului. De cum s-a petrecut această etapă din istoria barajului își amintea, cu ani în urmă, profesorul universitar George Alexandru Diacon, absolvent al Facultății de Construcții din cadrul Universității Politehnica din București. La 25 de ani, era cel mai tânăr șef de proiect din România la unul dintre cele mai mari șantiere din țară de la acea vreme.

„Lacul de la Bicaz are 1.250.000 de metri cubi de apă. Dedesubt sunt sate de munteni încăpățânați, de răzeși, plutași. Se făceau ședințe la care venea câte o jumătate din Guvern să-i convingă să se mute. Veneau câte șase sate, cu 12.000 de oameni. Ne spuneau că nu putem opri

Bistrița și refuzau să plece. Atunci, mitropolitul Moldovei a dat ordin să plece întâi bisericile. Și-au plecat în lume, pe jos, întâi bisericile și după ele obștile. Numai credința i-a clintit pe

răzeși. Nu voiau pământ în Bărăgan, nu voiau nici la Neamț, nici la Vaslui, nici la Huși. Ziceau: «Acolo-i apă coclită, murim fără munți». Și care au putut, au urcat casele sus, deasupra apelor”, rememora, pentru cotidianul „Monitorul de Neamț”, profesorul Alexandru Diacon. De strămutați s-a ocupat o societate special înființată: le-a făcut alte vetre de sat, le-a găsit alte localități unde să se mute și le-a oferit sume mari de bani. Și tot profesorul Diacon povestea: „Știți cum se mutau? Aveau case din lemn. Le-au dezbrăcat de lut și și-au notat grindă cu grindă, după cum erau așezate. Și cuiele aveau număr pe ele. Le-au dus în noile lor vetre și le-au așezat, grinzi și cuie, exact la fel. Era impresionant să-i vezi cum călătoreau cu casele după ei, în urma bisericilor și a preoților. Numai credința i-a clintit. Au mutat și morții. Și am văzut, ani după aceea, mergând pe un vaporeș, pe lac, unii care vorbeau: «Acuma trecem peste casa lu' Țintă». Cine-o fi fost Țintă?”.

Biblioteca din Nord

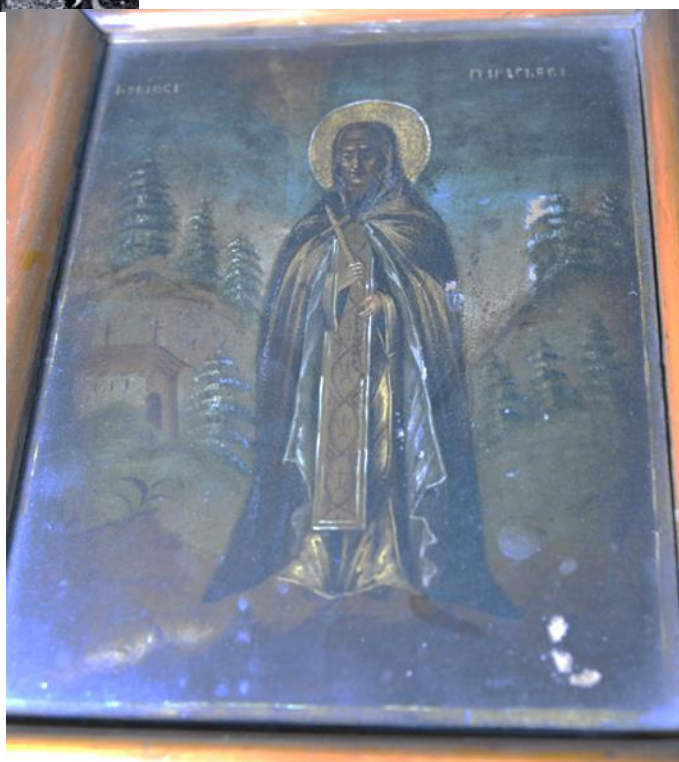

Drama strămutărilor nu s-a stins. Astăzi, când scad apele Bistriței la baraj, apare turla bisericii din Hangu, mare cât o catedrală. Hanganii, vechi luptători în oastea domnului Ștefan, erau oameni înalți și voinici, asemenea lor au ridicat și biserica. Se spune că mulți au murit de inimă rea...

Dinamitarea ei la ordinul conducerii comuniste din anii 50 care urma să realizeze lacul de acumulare de la Bicaz a fost o adevărată tragedie pentru comunitate. După ordinul strămutării din 1959, construcția impunătoare a bisericii ridicate din contribuția sătenilor a fost dinamitată zile la rând.¹

Multe dintre întâmplările muntenilor se leagă de bisericile lor, de credința în Sfinții ocrotitori. Astfel, în localitatea Farcașa, în județul Neamț, în

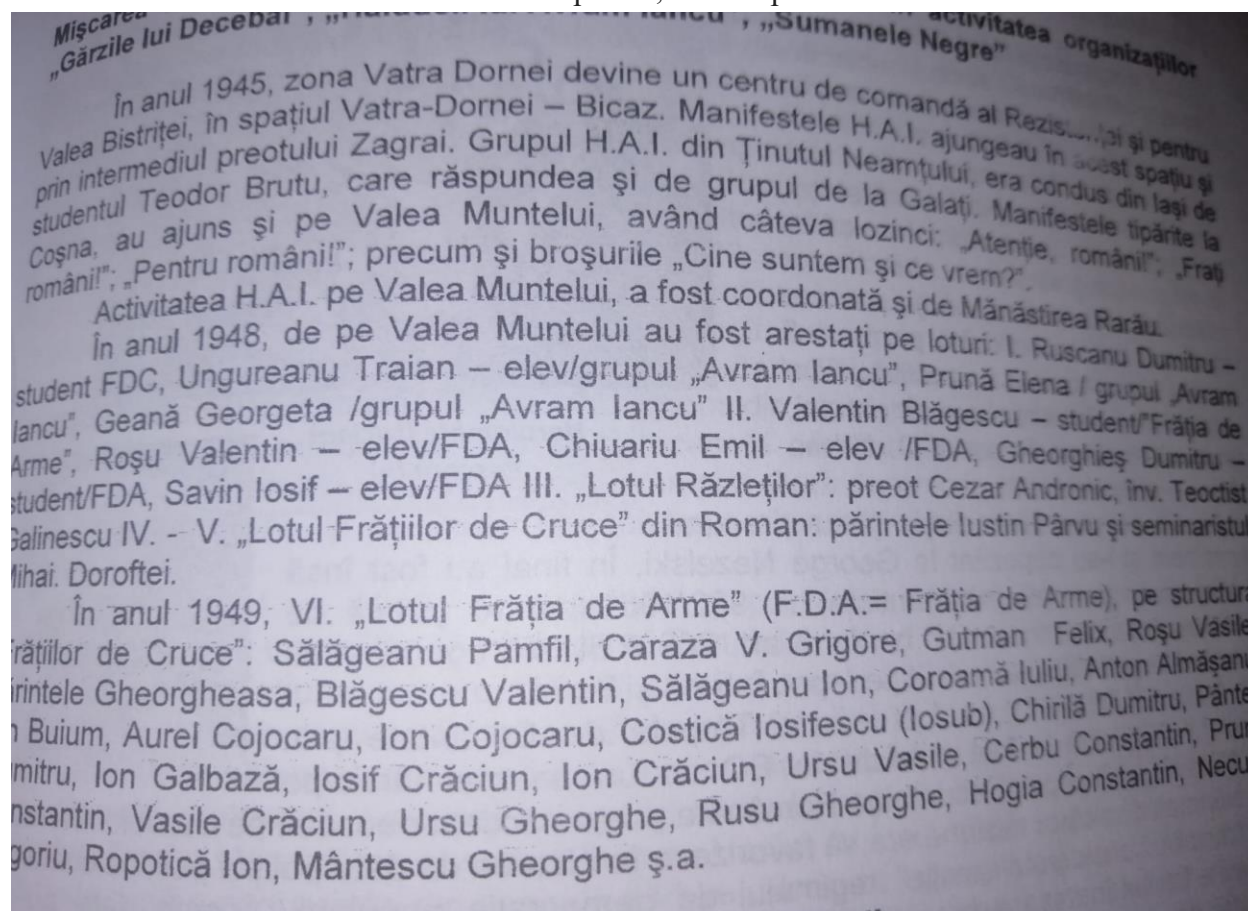
anii 1945 au venit rușii. Fărcășenii și-au ascuns toate vitele în Scoruș, departe de sat, că foametea era împânzită. Ocupanții au prins un sătean și l-au bătut până le-a arătat locul de tănuire. Când coborau mulțumiți către sat, mânănd mărhăile oamenilor, li s-a arătat o femeie înaltă tare și strălucind ca soarele, iar jefuitorii au rămas împietriți până la apusul soarelui. Era Sfânta Parascheva, ocrotitoarea micii biserici de lemn, întemeiată, se pare, de cei zece fugari veniți din Maramureș pe la 1760, Farcaș și tovarășii lui. Când s-a cununat el cu Ileana, cică satul n-avea biserică, s-au cununat peste munte, la Sabasa, dar în anul 1774 a fost construită aceasta, după modelul bisericilor de lemn din Maramureș.

¹iarpiatraneamt.ro/filmare-aeriana-biserica-dinamitata-din-hangu-vizibila-pe-fundul-lacului-izvorul-muntelui

Și tot din vremea aceea povestea mama Mărioara lu' Grosu, din Stejaru, când avea deja 100 de ani și aștepta să o strângă Dumnezeu, că bărbatu ei, Neculai, era plecat pe front . Ea singură , acasă cu Paraschiva și Gavrilă de poale, cu gospodăria . Era tânără și de multe ori fugea în pădure să nu o necinstească ocupanții. Într-o seară se trezește cu un bărbat în casă, dar câinele nu l-o lătrat: era Neculai al ei. Venise într-o permisie scurtă. Nu s-o atins de nevestă, deși îi era dragă. Făcuse legământ în fața Maicii Domnului că, de se va înoarce teafăr acasă, va plăti icoană argintată drept mulțumire. Și, la sfârșitul războiului, Neculai a lui Grosu arăta tuturor glonțul oprit în cartea de rugăciuni ce purta la piept. Icoana argintată plătită și adusă pe furiș de Neculai este și astăzi în biserica satului Pârâul Pântii.

Numai că or fi luptat ei, muntenii, dar praznicul era pregătit pentru alții. Comuniștii câtigau teren, mai ales că regele se retrăsese din zonă, chiar și de la Bicaș, lăsând baltă tot ce gospodărise pe Valea Bistriței. Apar victimele ideologiei noi, odată cu „ajutorul” de la Răsărit. Rezistența locuitorilor se mută în păduri, după valurile de arestări.

Iată câteva nume ale celor arestați pentru rezistența în fața „binfacerilor” comunismului. Aceștia sunt cei știuți, scriși de profesorul Dorel Rusu în cartea „Steaua blestemată.”

În anul 2010 am cunoscut pe domnul Grigore Caraza. Prezenta a treia ediție a cărții „Aiud însângerat”, în care își prezintă experiența celor 21 de ani de închisoare. O viață frântă la 20 de ani, presărată cu minuni, cea mai mare fiind lipsa compromisului. Fiind foarte bolnav, așteptându-și moartea, stă în patul de deasupra, în celula, la Aiud. Este sfătuit să se roage, iar

după ce rostește neîncetat rugăciunea inimii, levitează, atingând tavanul. Se face sănătos, cu o stare psihică foarte bună.

În cartea „Aiud însângerat” povestește despre ororile temnițelor, presărând durerea cu episoade de umor:

Interogatoriu

- *Meseria?*

- *Avocat...*

- *Da” carte știi?*

Pentru Grigore Caraza, ca și pentru alți deținuți, nu bătăile, nu trădarea au fost cele mai grele, ci reeducarea-o metodă diabolică de „schimbare a minții”, de anulare practic a personalității, o îndobitocire a omului. Numai credința în Dumnezeu le este sprijin, de asemenea preoții din închisori, cei care spovedeau, slujeau pe furiș, aducând în celule pacea lui Hristos, spre turbarea torționarilor.

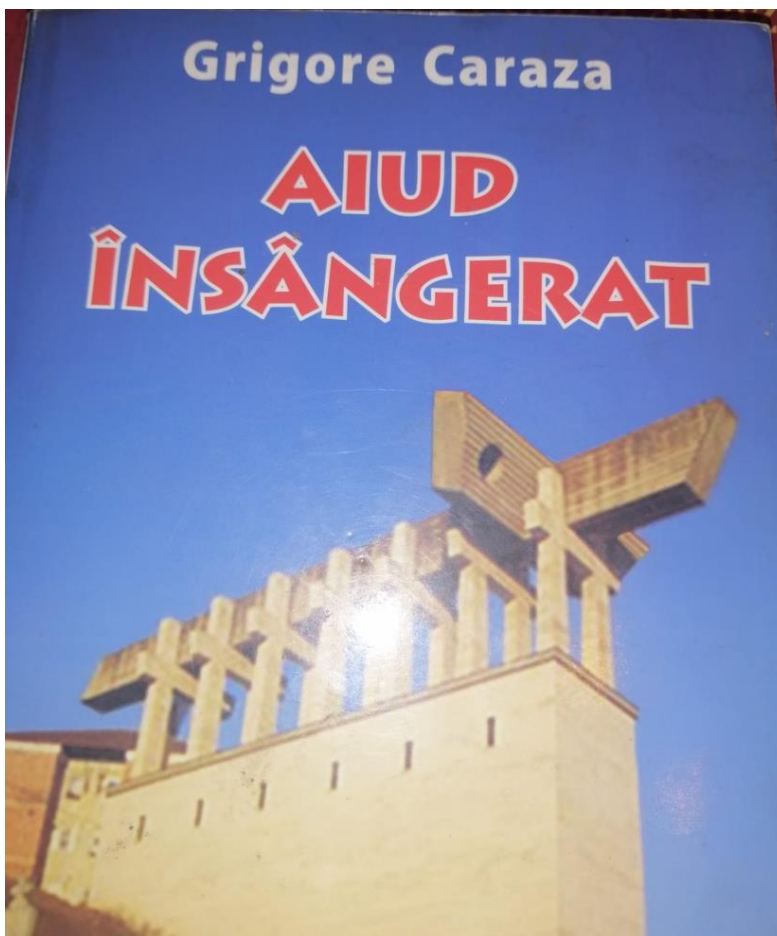
Câteva dintre personalitățile Hangelui, cu dragoste pentru poporul din care făceau parte, înfruntă „răsplata” comunistă pentru jertfa lor.

Grigore Grigorescu s-a născut la Farcașa, în anul 1883.

În anul 1900 se înscrie la Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași, pe care o termină cu bine. După terminarea Școlii Normale, este încorporat și timp de un an de zile urmează Școala de Ofițeri de Rezervă, fiind avansat sublocotenent. Este numit **învățător** la Școala din Izvorul Alb. În anul 1910 este transferat la Școala primară din Hangu.

În timpul războiului este mobilizat și avansat la gradul de locotenent, iar ca veteran de război, primește gradul de căpitan.

A fost nu numai un bun și apreciat învățător și director de școală, dar s-a preocupat și de emanciparea economică a țărănimii inițiind și sprijinind inițiativele de înființare a băncii

populare, a casei de economii școlare, a societății economice de cumpătare, a cooperativei de consum, a casei de sfat și citire, organizând serbări școlare cu teatru. Un moment deosebit din cariera lui a fost vizita profesorului Ch. Perez de la Sorbona, în anul 1925, însoțit de personalități românești: profesor I. Borcea, profesor, P. Bogdan, Rectorul Universității din Iași, profesor P.N. Deleanu și conferențiar I. Criveanu de la aceeași universitate. Tot în acel an, Școala Hangu este vizitată și de ministru școalelor, C. Angelescu, care nota în registrul de inspecții al școlii: „ *Am vizitat această școală, astăzi, 18 iunie 1925 și am rămas foarte mulțumit de modul cum școala se prezintă. Prezența foarte mare, curs supra primar neîntrerupt, rezultate satisfăcătoare în toate privințele. Mi se spune de către organele competente că Domnul Grigore Grigorescu este unul din cei mai de seamă dascăli.* “

Grigore Grigorescu era admirat fiindcă organiza frumoase serbări școlare cu recitări, dialoguri, mici piese de teatru, dansuri naționale, coruri etc.

Impresionantă era organizarea sărbătoririi zilelor cu o importantă semnificație istorică, 10 mai, 24 ianuarie, în aceste zile nu se țineau ore și elevii se prezentau în costume naționale la școală. Înainte de ora 10 se încolonav ca pentru parade cu drapelul tricolor și mergeau la Biserica Sf. Nicolaie din gură Hangului unde erau adunate toate autoritățile: primar, notar, judecător, medici, avocați, etc. Preotul Mihai Coroamă, oficia tede-umul zilelor naționale iar directorul Grigorescu, îmbrăcât în haine militare, veteran de război, ținea cuvântări cu evocări vibrante mai ales de Înălțarea Domnului - Ziua eroilor, care umpleau de lacrimi mulțimea prezentă. În anul 1939 Grigore Grigorescu s-a pensionat și a predat direcția școlii fiului sau, Aurel Grigorescu. Începând cel de-Al Doilea Război Mondial, Aurel Grigorescu a fost mobilizat și a căzut ca un adevărat erou, ca și fratele său Ionel, amândoi ofițeri învățători. Prin mobilizările învățătorilor s-a creat lipsa de cadre didactice, astfel că Grigore Grigorescu a suplinit în continuare catedrele fiilor săi.

Arestat în urmă unui denunț sau din zvon public, a executat mai mulți ani de închisoare. N-a scris nimic despre acest episod al vieții sale și este normal fiindcă a decedat în 1961, deci în timpul comuniștilor când era riscant să mărturisească asemenea întâmplări. Eliberat din închisoare nu și-a mai găsit casa fiindcă a fost strămutată de nora sa Mariana Scurtu la Negrești și învățătorul Grigorescu nu s-a mai dus acolo, ci la o femeie din Bistricioara care stătuse în casa lui și cu care s-a căsătorit mai apoi. A mai trăit până la 10 octombrie 1961 și este înmormântat în cimitirul bisericii monument istoric din Bistricioara. Așa arată destinul unui om – jertfă pentru semeni.

Părintele Filaret Gămălău, născut la 4 mai 1920, la Crucea, Suceava. La 21 de ani lupta pe front în Rusia, întorcându-se, se călugărește. În anul 1944 este la Rarău și adăpostește trei nemți. Trădat, judecat la Suceava în 1950, este condamnat la moarte. Pedepsa este comutată la 25 de ani mncă silnică. După bătăile de la Jilava, Aiud-Zarcă, își pune în gând să se sinucidă. Noaptea i se arată Hristos și îl întreabă ce vrea să facă. Din acel moment, părintele nu mai simte durerea și deznădejdea, devenind sprijin pentru ceilalți deținuți.

Părintele Iustin Pârvu (n. [10 februarie 1919](#), satul [Poiana Largului](#), [judetul Neamț](#) – d. [16 iunie 2013](#)) a fost un cunoscut duhovnic și stareț al [Mănăstirii Petru Vodă](#) din [judetul Neamț](#), un patriot și un susținător al credinței strămoșești. Împreună cu părintele [Cleopa Ilie](#), [Arsenie Boca](#), [Ioanichie Bălan](#), [Dumitru Stăniloae](#) și [Arsenie Papacioc](#), a fost un important reprezentant al ortodoxiei românești contemporane.

1939, se înscrie la Seminarul teologic de la [Mănăstirea Cernica](#).

1942 – 1944, numit preot misionar pe frontul de est până la [Odessa](#).

1948, este arestat pe motive politice și condamnat la 12 ani închisoare. Trece prin închisorile Suceava, [Văcărești](#), [Jilava](#) și [Aiud](#).

În ultima clipă, înainte de a fi trimis la „reeducare” la [Pitești](#), este trimis să muncească, deținut fiind, în mină la [Baia Sprie](#). În 1960, este condamnat la încă patru ani de temniță pentru că nu s-a lepădat de credință, iar în 1964, este eliberat și devine muncitor forestier.

- ✓ 1966 – 1975, preot-monah la Mănăstirea Secu.
- ✓ 1975 – 1990, viețuiește la Mănăstirea Bistrița.
- ✓ 1990 – 1991, este preot slujitor și duhovnic la Mănăstirea Secu.
- ✓ 1991, întemeiază Mănăstirea de la Petru Vodă - Neamț, al cărei stareț și principal duhovnic a fost.
- ✓ 2000, ridică o mănăstire de maici Paltin lângă Mănăstirea Petru Vodă, o casă de educație pentru copii și un azil-spital pentru femei în vârstă.
- ✓ 2003, înființează o publicație de învățătură și atitudine ortodoxă, cu apariție lunară, numită *Glasul Monahilor*.
- ✓ 2008, la data de 2 noiembrie este ridicat din gradul de Protosinghel la cel de Arhimandrit.
- ✓ 2008, înființează o nouă publicație de gândire și trăire românească, numită *ATITUDINI*.

În mina de la Baia Sprie are parte de o încurajare divină-vagonetar fiind, ațipește în galeria întunecată. Vede o lumină călăuzitoare, merge și ajunge la casa părintească, în Neamț. Visul îi ține de încurajare, a fost confirmarea de sus că „nu murim aici”.

Moș Petrea Chirilă este ca un Statu-Palmă ce lucrează în atelierul său cu fier și foc, așa cum merge rugăciunea în inima lui. Aici a făurit baltagul din fim, aici a ascuns mașina de scris rugăciuni când erau urâte de regim. Este cel care a făcut

închisoare pentru o vorbă la adresa „unității socialiste”, cel care aduce icoane și trece pe sub nasul miliției într-un fel minunat. Chiar cei care urmau să-l pedepsească, aceia îl scapă. Astăzi, la 95 de ani, vede o minune în toată clipa lăsată spre a fi trăită....Așa să ne fie și nouă.

Învățător, Cristina Petrea

EVENTIMENT

În ziua de 24 iulie 2021, la Borca am asistat la evenimentul anului, conferința „Problemele familiei din ziua de azi”, susținută de preot profesor universitar doctor Constantin Necula, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu. Zic evenimentul anului, pentru că sala Căminului Cultural a devenit neîncăpătoare pentru admiratorii unor astfel de conferințe. Cunoscut ca nonconformist, părintele este de părere că oamenii trebuie să aibă o atitudine binevoitoare față de trăirea religioasă, nu una plină de superioritate, oțărâtă și inflexibilă. Dialogul său este dezbrăcat de limbajul de lemn, inteligent și cu umor. Cu umor atinge și

problemele stringente cu care ne confruntăm zi de zi. Dacă ne ceartă, ne ceartă cu blândețe. Face haz de necaz, luând în derâdere banalul și urâtul cotidian, păcatele pe care oamenii le consideră normale și pe care le-au adoptat, ca făcând parte din viață. Original în tot ce spune, părintele este convins că este în orice moment în mâna lui Dumnezeu, în care are toată încrederea. Mediocritatea, spune părintele, nu se poate vindeca prin informare, ci prin asumarea modului de viață pe care Hristos ni-l propune. Părintele a răspuns la întrebări, a oferit autografe pe zecile de cărți pe care creștinii le-au cumpărat și s-a fotografiat cu toată lumea. Alexandru Fedeleș (clasa a XI-a C) a fost pe fotografiul momentului, văzându-l pasionat de tot ce a surprins. Părintele protopop Ionel Cuțuhan a moderat întâlnirea.

Înainte de conferință, părintele Necula a ținut să meargă la casa memorială „Aurel Dumitrașcu”. L-a descoperit pe Aurel datorită jurnalelor pe care Adrian Alui Gheorghe i le-a pus la dispoziție. Am descoperit un poet profund și un cititor de mare finețe. Povestind despre Aurel, părintele mă completa cu informații citite de el în jurnal. A fost unul din cele mai frumoase dialoguri pe care le-am avut la casa memorială. Am mers la mormântul poetului din cimitirul Sabasa, unde cei doi preoți au făcut o rugăciune. Pentru că pe 19 iulie părintele Necula a împlinit 51 de ani, un cor alcătuit din cadre didactice, coriști de la parohia Soci și de la parohia Sabasa, în frunte cu preotul Mihai Ifrim și dascălul Narcis Bostan, au cântat un „La mulți ani”, care a reușit să „topească” inimile celor din sală.

Astfel de întâlniri pot schimba cele mai învârtosite atitudini și sperăm să repetăm acest eveniment.

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

SĂNĂTATEA ÎNAINTE DE TOATE

Șase beneficii ale consumului fulgilor de ovăz

Să mănânci un castron de fulgi de ovăz în fiecare dimineață este modul ideal de a începe ziua. Fulgii de ovăz sunt foarte buni pentru o gustare, deoarece conțin fibre solubile și insolubile. Află în continuare care sunt beneficiile consumului fulgilor de ovăz și cum poți face în așa fel încât aceștia să aibă un gust mai bun.

Fibrele insolubile din fulgii de ovăz luptă împotriva cancerului, adică diluează carcinogenii din intestine, precum acizii biliari, potrivit Learning Info.

Fibrele solubile pot reduce nivelul colesterolului LDL, fără să diminueze nivelul colesterolului HDL. Colesterolul LDL a fost numit colesterolul rău, iar HDL cel bun.

Fibrele solubile încetinesc digestia amidonului. Acest lucru poate fi benefic pentru diabetici, deoarece atunci când se încetinește digestia amidonului, se evită creșterea bruscă a nivelului de zahăr din sânge, ce apare de obicei după masă.

Persoanele care consuma cât mai mult ovăz prezintă mai puține riscuri de a dezvolta boli de inimă.

Substanțele fotochimice din ovăz au, de asemenea, proprietăți care luptă împotriva cancerului. Ovăzul este o sursă bună de elemente nutritive, precum vitamina E, zinc, seleniu, cupru, fier, mangan și magneziu. De asemenea, ovăzul este o sursă bună de proteine.

Dacă vrei ca fulgii de ovăz să fie mai gustoși, amestecă fulgii de ovăz cu lapte, nu cu apă. În acest fel vei avea parte de mai mult calciu și proteine. De asemenea, dacă vei pune fructe în fulgii de ovăz, gustul lor te va atrage mai mult.

Profesor, Dumitru Nastasă, toxicolog/farmacolog

PLEDOARIE PENTRU LECTURĂ

Astăzi e ziua de naștere a poetului de originală expresie RADU FLORESCU. În acest moment sărbătoresc, pe lângă urarea de ani spectaculoși și multă inspirație, se cuvin câteva gânduri despre poezia Domniei Sale:

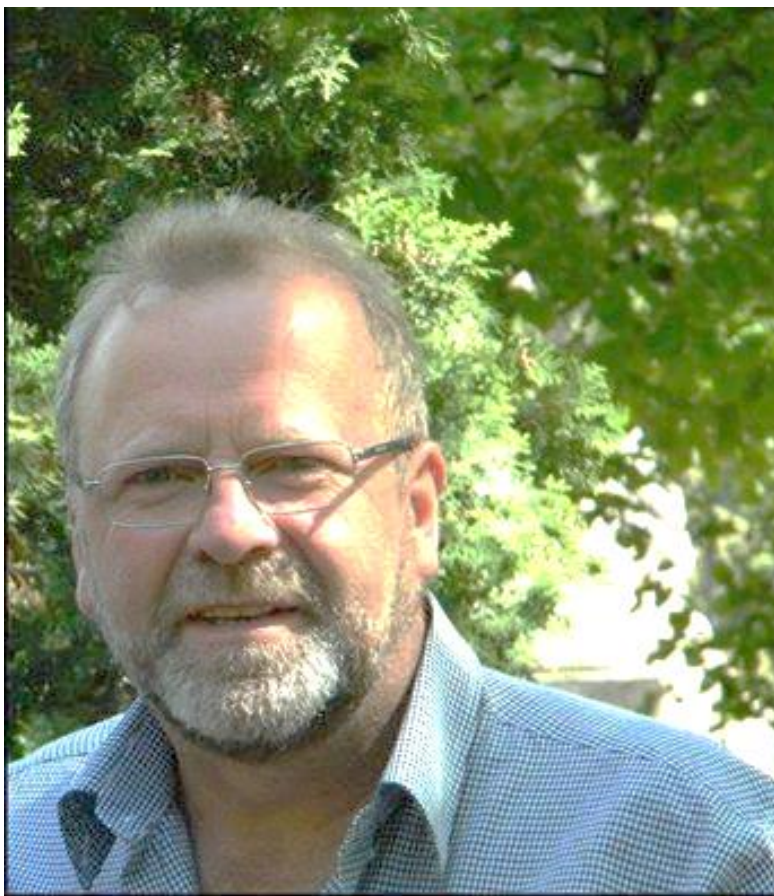
RADU FLORESCU

POVARA MEMORIEI SAU JURNALELE

APOCALIPSEI PE TERMEN SCURT

O poezie profundă, stranie, plină de tragism, cu orchestrații textuale originale, scrie Radu Florescu (născut la 14 iunie 1959, la Borca de Neamț), impus mai târziu între poeții de referință ai generației '80. „Camera liturgică” era un debut târziu și așteptat (Ed. Acțiunea, Piatra Neamț, 1992), deși poetul mai făcuse o tentativă editorială în 1989, într-un volum colectiv al Editurii ieșene „Junimea”, unde-i descoperim un excelent ciclu de „poeme singure”, încorporat (după ideea de debut în cireadă) alături de alte nouă grupaje ale unor textieri mediocri.

În „Camera liturgică”, Radu Florescu ni se înfățișează ca un tragic nemântuit, cu o imaginerie inspirată cultural, purtând cu sine povara memoriei, precum bunul Sisif stânca. Neîmpăcat cu sine și cu lumea, el probează, pe rând, groaza, faima, dezolarea, prăbușirea lumii în sine: „Sunt o grămadă de carne hăituită. Noapte de/ noapte cu singurul ochi deschis privesc în memorie/ și mă cutremur” (Bucuria ca un incest). Într-o cameră liturgică așteptăm să se petreacă blânde ceremonii, muzică psalmică, litanii. Poetul însă, cu propria

casă transformată în „șuvoi negru de ape”, aflat la răscruce de sensuri, ascultând rostogolirea de zaruri, „atât de singur încât cerul s-a fărâmițat peste lume”, scrie: „azi din carnea mea rup/ azi

înfloresc mărăcini peste gură,/ azi nu-mi mai suport singurătatea/ pentru că simt cum din toate se alege praful și pulberea”.

În volumul „Casa din care ies” (Ed. Axa, 1997), Radu Florescu se întrece pe sine printr-o naturalețe a viziunii lirice, printr-o frazare originală a discursului. Spune poetul: „și moartea poate sfârși într-o pată de sânge cu amintirile/ șiroindu-mi pe trup ca o ploaie venită dinlăuntru./ rățăcesc într- un câmp cu lujeri de floarea soarelui./ pe masa de scris au înflorit bălăriile. tu vii năucită/ de vise. cerul se acoperă cu păsări de noapte. soarele a răsărit peste diminețile pustii.” Cerul, câmpul, îngerii (elemente rilkeene) și mai ales obsesia morții, sunt prezente în multe dintre poemele cărții.

Însă cărțile care-l personalizează și singularizează pe nemțeanul Radu Florescu în peisajul liric românesc de azi sunt cele apărute la editura ieșeană „Timpul”: „Satrapia” (1995) și „Negru transparent” (2001). Aici sunt mai evidente semnele apocaliptice, viziunea tragică răspândită în poeme având aerul unor gnoze lirice, lupta dintre spirit și trup, precum și, adâncite la maximum, obsesiile din celelalte cărți: nașterea, casa, prietenia, cărțile, moartea.

Asumarea tragicului, convertirea dramatică a unor nuclee afective ale trăirii, ca și exploatarea lirică a spațiului îngust dintre viață și moarte, ating apogeul în ultima carte publicată, „Negru transparent”. Un inconfort imuabil traversează textele, adevărate panorame ale interiorității, lucrate în culori sumbre: „singur la capătul nopții mășăluind/ după steaua mea mincinoasă/ nu există soare acolo unde fragii negri/ adâncesc pământul în oase”. Trebuie să remarcăm dimensiunea plastică a poemului, accentele simboliste și atmosfera aproape bacoviană: „strălucește pe cer pământul din propria-ți casă/ fluturând la ferestre negrul amar./ așa îți închipui ziua ta de duminică/ când cerul pare brăzdat de pașii copiilor/ rupându-și în liniște unii altora/ aripile galbene de îngeri” (Rămășițele zilei).

Deși concepute ca fragmente de jurnal, poemele din „Negru Transparent” nu sunt doar simple procese verbale ale stărilor ci, așa cum am mai spus, adevărate gnoze lirice. Iată acest excelent „Jurnal”: ziua a unsprezecea: „am crescut pentru tine moarte. prin ochii mei/ au trecut anotimpuri femei cu pielea galbenă/ bărbați ai unei singure iubiri./ m-am obișnuit cu aroma florilor negre/ cu ploaia ascuns în nesfârșite lanuri de grâu./ azi mi-am închipuit că sunt liber/ liber peste paginile albe./ ți-am făcut atâta bine, moarte/ am crescut pentru tine/ așa cum crește cerul în apă/ primăvara târziu”.

Poet profund metafizic, practicând un neo- expresionism de bună calitate, adept al formelor cu fond, Radu Florescu scrie o poezie de marcă personală, în care își așează toate tarele sufletului, asemenea lui Lazăr din parabola sa: „iese în câmp și umple cerul/ cu propria-i viață”.

Daniel CORBU

ESEU

Lăcomia

Lăcomia este setea sau dorința exagerată de câștig, de avere, imbold nepotolit de a acapara bunuri materiale, proprietăți, bani. Este similară cu îmbuibarea, dar se referă la câștig, mai degrabă, decât la consum. Ambele fiind încadrate în „cele șapte păcate capitale” ale omenirii. Această temă este mult dezbătută și abordată pe plan spiritual. Dar lăsând la o parte această perspectivă, cum afectează lăcomia umanitatea și ce schimbări psihice și de comportament provoacă? Oamenii pot fi lacomi. Indiferent de starea lor materială, această dorință a existat și există la toate tipurile de oameni, bancheri, medici, artiști, funcționari, soldați, mercenari, hoți, practicanți ai jocurilor de noroc, cerșetori, în toate epocile, în toate țările lumii. Lăcomia aduce pe moment o anumită satisfacție dată de atașamentul față de posesiile materiale. Apoi apare din nou golul lăuntric, insatisfacția, nemulțumirea, dar și dorința de reînnoire, de fugă după câștig. Mereu cu pretextul: „Dar am nevoie”, lăcomia ne face zgârciți, nemilostivi, fără sentimente și profitori la orice ocazie în care se poate câștiga ceva, cu orice preț și fără scrupule.

Bătălia cu lăcomia este bătălia cu noi înșine, cu defectele noastre și cu instinctele proprii, dar înving numai cei cu adevărat educați, personalitățile complexe, cu o viziune proprie, clară, asupra destinului lor.

Ruben Carază, clasa a X-a C

Instinctul vieții și suferința celorlalți

Conform dicționarului, instinctul reprezintă un complex de reflexe înnăscute, necondiționate, proprii indivizilor dintr-o anumită specie și care le asigură dezvoltarea organismului, alimentarea, reproducerea, apărarea, sau în termeni liberi, o „voce interioară” care poate deschide o altă viziune asupra unui lucru. Supraviețuirea presupune să fii puternic, stabil psihic, lucid și curajos. Din păcate, trăim într-o societate unde părerea altora contează, suntem nevoiți să ne croim drum printre judecăți și chiar să fim victimele

discriminării. Dar cum devine cineva o personalitate puternică? Cel mai bun exemplu îl reprezintă copiii marcați de trauma lipsurilor, fie materiale, fie parentale. Fiecare cunoaște, sau măcar a auzit de familii cu situații financiare deloc bune, de copii singuri și în suferință. Trebuie multă implicare din partea celor din jur, ca acești copii să devină puternici și să învețe să se descurce. De obicei, în astfel de cazuri se strâng cu succes fonduri, dar nu este suficient. Un real ajutor este o îmbrățișare, un dar constând într-un animăluț pufos, o invitație la masă, la plimbare, la adunatul fânului, lecțiile făcute împreună, iubirea necondiționată dăruită cu sinceritate. Acei copii nu trebuie să simtă că sunt diferiți. Dacă acești copii pot ține piept vieții, vor fi pilde vii și pentru adulți. Probabil al șaselea simț al omului ar trebui să fie puterea interioară, care se poate dobândi.

Nu ne naștem puternici, ci devenim!

Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

Tu ai încredere în propria persoană?

Înainte de a vedea dacă ai sau nu încredere în propria persoană și cum trebuie să se manifeste acest aspect este nevoie de a lămurii un lucru: ce este de fapt încrederea?

Dicționarul explicativ o definește astfel: „încredere: a pune temei pe cinstea, pe sinceritatea cuiva; a se bizui, a conta pe cineva sau pe ceva”; bineînțeles lista informațiilor poate continua, totuși esența verbului este expusă mai sus.

Încrederea este o manifestare afectivă care de cele mai multe ori este subestimată. Majoritatea consideră că aceasta trebuie să existe indiferent dacă contribuie la construirea ei sau nu. Ceea ce este total greșit. Încrederea se construiește în timp, are anumite caracteristici și îmbină atitudini, intenții, promisiuni și modul în care acestea sunt îndeplinite.

Fă ceea ce spui - a te lăuda cu tot ce ai putea face și a nu realiza nimic este o capcană a ipocriziei și a nesincerității. În momentul în care afirmi că faci un anumit lucru doar pentru a-ți aduce popularitate sau faimă este o dovadă de lipsă de respect față de tine însuși și față de ceilalți. Prin urmare fără respect nu se poate clădi încrederea.

Fii sincer - dacă tot ce spui este clădit pe minciuni, mai devreme sau mai târziu vor ieși la iveală și va fi prea târziu pentru a mai repara ceva. Chiar dacă atitudinea ta se schimbă, cuvântul tău va fi pus mereu sub semnul întrebării. Asemeni poveștii „Ciobănașul mincinos” care este foarte cunoscută în rândul copiilor. Acel ciobănaș care a păcălit sătenii de două ori cum că ar fi atacat de lup, iar a treia oară când a venit cu adevărat nu a mai fost crezut.

Nu fă promisiuni nerealiste- a dori să ajuți pe cineva și a avea posibilitatea sunt două lucruri diferite. Dacă știi că nu ești în măsură de a duce la bun sfârșit o însărcinare, nu-ți lua un astfel de angajament. Vei dezamăgi persoana care și-a pus încrederea în tine și te vei dezamăgi pe tine însuși. Mai bine promiți puțin și faci mai mult.

Fii un bun confident- nu-ți place ca secretul sau problema ta să fie aflată de toată lumea. La rândul tau trebuie să păstrezi ceea ce ți s-a încredințat. Încrederea este ușor de spulberat în astfel de momente.

A avea încredere în propria persoană înseamnă a te cunoaște. A ști ceea ce ești capabil sau nu să faci. Atât timp cât știi care îți sunt limitele vei ști cât și ce să promiți fără a pierde încrederea cuiva. „Încrederea nu se pierde decât o dată” - Nicolae Iorga.

Lidia Carază, clasa XII-a C

Ce te oprește să faci ceea ce ți-ai propus?

„Ești așa cum ești pentru că așa vrei să fii. Dacă realmente ai vrea să fii altfel, ai fi deja în proces de schimbare” - Fred Smith

Cu toții suntem conștienți că pe parcursul întregii vieți evoluăm, ne schimbăm. Unele schimbări vin de la sine, de exemplu înaintarea în vârstă, iar pentru alte schimbări trebuie să depunem un anumit efort.

Ce te poate opri din a face ceea ce ți-ai propus?

Cel mai important factor care influențează progresul este motivul pentru care ai început.

Înainte de a începe să faci primii pași spre atingerea obiectivului tău, pune-ți întrebarea „de ce?”. De exemplu: de ce îmi doresc să pierd câteva kilograme pe care le am în plus? Nu uita să îți notezi câteva motive bine întemeiate pentru care îți dorești acel lucru, cum ar fi: vreau să slăbesc pentru că m-aș simți mai bine cu câteva kilograme în minus, aș vrea să am un stil de viață sănătos, vreau să includ sportul în rutina mea zilnică, aș putea să găsesc mai multe haine pe gustul meu, aș ieși mai bine în poze, aș fi mai pozitivă, etc.

Un al doilea motiv din cauza căruia cei mai mulți renunță este răbdarea. Oamenii nu au răbdare. Într-adevăr, tuturor ne-ar plăcea să vedem rezultate imediate, însă se știe că lucrurile bune necesită timp, energie și dedicare. Astfel, după părerea mea, secretul succesului este persistența.

Teama de eșec este un alt factor care influențează progresul. Se poate considera eșec momentul în care renunți, dar dacă persisti e aproape imposibil să eșuezi.

Este inevitabil ca pe parcursul acestui traseu să nu ne descurajăm, însă de aceea trebuie să ne reamintim „de ce” am început.

Dacă îți dorești cu adevărat un anumit lucru, nu amâna. Azi poate fi prima zi din noua ta viață. Tu alegi.

Estera Buzdugan, clasa a XII-a C

CENACLU

Efemer

Mi-ai spus să visez, să iubesc și să sper

Dar glasul meu stins se înalță spre cer.

Când ai căzut ai lăsat în urmă durere

Inima mea bate lipsită de putere.

E ceață peste tot în jur, cu ochii împăienjeniți de lacrimi - Te caut

Parcă te simt, dar ești ascuns, nu ești aici, unde te-ai dus? - knockout

Și lupta iar începe, prin nori și printre fum

E dezastru de cenușă și scrum

Zi-mi cum să te găsec acum? Oh!

Zi-mi cum să te găsec acum?

Și poate dacă ploaia s-ar opri o clipă,

M-aș adăposti o veșnicie sub a ta aripă...

Înalță-ți aripile, învață-mă să zbor

Mă sting ușor, mă sting de dor.

De pe stânca cea mai înaltă te-ai prăbușit în abis,

Cum pot să mai cred în tot ce mi-ai promis?

Am învățat că în viață totul este efemer

Mi-ai spus să visez, să iubesc și să sper

Oh! Să sper...

Estera Buzdugan – clasa a XII-a C

Și când iubirea...

Și când iubirea-i incompletă,
Nimic nu e prea mult.
Să treci prin vânt, prin ploaie
Că timpul este scurt.

Iubim atunci când nu putem avea ceva
Dar drumu-i lung și viața-i grea
Și totuși viața arde
De cine oare să ai parte?

Căci totul este ca-ntr-o carte
Un basm frumos dintr-o poveste
Dar dacă de aici dorul chiar crește?

Atunci ce faci, străino?
Aștepti ca să revină?
Nu aștepta, iubito
Acel suflet tiran
Căci el este ca vântul
Vine ocazional...

Fior

Iarna de afară,
Nu se mai termină
Aud vântul rece,
Inima-mi suspină.

Dorul încet îmi trece
Mi-ai devenit străină
Nu îți este frig?
Frumoasa mea copilă...

Inima mi-a spus să te las să pleci
Și totuși n-am putut
Cum să renunț la tine?
„Noi doi” – era așa de bine...

Și când o să înțelegi, că viața trece lin?
Eu sufăr și suspin
Mi-ai devenit străină
Nu îți este frig?
Frumoasa mea copilă...

Părăsirea...

Cu ochii plini de lacrimi
Și inima curată,
El tot te-așteaptă, fată
Să te mai vadă odată.

Atunci când ai plecat
Pe el chiar l-ai rănit,
Dar tu nu ai uitat
Tot ce ți-a fost menit.

Chiar te-ai întors rapid
Dar el a dispărut
A fost furat de dor
Și dorul este lung,

Și chinuit în suflet
Văzând totul sfârșit
Și-a luat adio dragă
Dar făr' să te retragă
Din visul lui cumplit...

Ireversibil

Privesc împrejur pe drumul pustiu

Plecat-ai c-o vreme în urmă

Durere e-n totul. Durere, și știu

C-alunec pe panta abruptă

Dă-mi mâna, te rog! O, dă-mi-o acum!

Căci, vai! Ce mare-i prăpastia!

Și cad. Și țip. Și tac. Nu mai lupt

Ironie, râd în hohote: psihopatia.

***

Și nu mai ești tu și nu mai sunt eu

Și NOI nu există vreodată

Și toate le șterg, le mut în clișeu

Și lacrima ce curge sărată.

Haos

Ascuns, absent și totuși aici

E haosul tăcerii asurzitoare

Sunet de jale mulțime de frici

E haos în joc de disperare

Rătăcit. Sunete vagi fără noimă

E haos în minte, e haos când pierzi

Priceperea de a înțelege

Că-n haos există mereu un poem

Dar cine poate să-l dezlege

Negru. Noaptea acoperă mut

Un haos a miilor de stele

Primit-a o lume vremelnic sărut

Și haosul se așterne-n tăcere

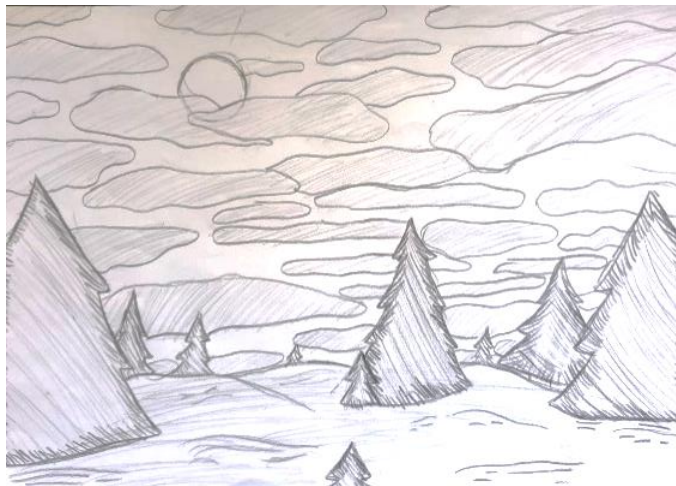
***

Privesc în oglindă reflecții ce mor

E haos în mintea-mi-n mișcare

Un chip inflexibil din stofă de-actor

Ordinea-n haos e doar reflectare

Întipărit

Îmi aduc aminte de ultima zi de vară când tu
Ai venit și mi-ai lăsat ultima sărutare... Aproape în vânt
N-ai spus nimic. Sau poate am fost eu confuză
Acum doar îmi amintesc și uneori mai și plâng

Am intrat în toamnă la fel ca ea: plânsă și înfrigurată
Am privit spre razele de soare tot mai reci
Nu știe că florile acum îngheață și nici tu
Dar cel puțin ele vor reînflori în primăvară. Eu nu

Am căutat să-mi astâmpăr dorul și m-am jucat de-a amnezia
N-a mers. Așa că am țipat în pumni și-am tot țipat
Gâtul a devenit o rană dar nu atât de gravă ca inima
Și oricum se vindecă. Dar cu ea ce fac? Cum o repar?

PSIHOLOGIE

Selfie versus tulburarea narcisistă de personalitate

Selfie este o fotografie autoportret, realizată digital, cel mai des pentru a fi postată pe rețele de socializare. Cuvântul, de origine engleză, *selfie* a fost declarat de către Oxford English Dictionary, în noiembrie 2013, ca fiind cuvântul anului.

Pozele de tip selfie” nu reprezintă doar o modă sau un trend, ci o metodă de a ne ancora la valorile și cerințele mediului în care trăim. Cultura modernă, prin intermediul factorilor care o întrețin și o promovează, ca mass-media și internetul, a reușit să reorienteze într-o anumită măsură nevoile și trebuințele noastre, precum și modul în care ne adaptăm acestora. Societatea globalizată, bazată pe consum și uniformitate, au făcut ca aspectul fizic și puterea de cumpărare să devină valori absolute ale succesului și performanței individului, iar „Piramida trebuințelor umane” a fost simplificată și inversată.

În acest nou mediu cultural, preocuparea pentru aspectul fizic se transformă într-un comportament constant și foarte important. Nevoile și trebuințele normale și definitorii, adică nevoia de comunicare și apartenența la grup, nevoia de a ne exprima personalitatea, sunt filtrate în prezent, printr-un nou sistem normativ și valoric, care are în slujba sa tehnologia, noul tip de interacțiune socială online, impersonală, lipsită de intimitate și interacțiune directă, ce încurajează și menține un comportament de tip narcisist orientat excesiv spre aspectul fizic al individului.

Fotografiile tip selfie, nu reprezintă doar o modă sau un trend, ci o metodă de a ne ancora la valorile și cerințele mediului în care trăim. Sunt persoane care dezvoltă o adevărată dependență și obsesie pentru autoportretul digital iar relația interumană mediată de tehnologie și ridicarea aspectului fizic la nivel de valoare absolută ne influențează în mod diferit pe fiecare, în funcție de nivelul de maturitate emoțională, intelectuală și de vulnerabilitatea psihologică care există în orice individ.

Popularitatea pozelor de tip selfie în rândul utilizatorilor de rețele sociale poate lua forme obsesive. Personalitățile de tip borderline sau narcisist, prin imaginea de sine nevalidată sau în continuă nevoie de confirmare, se regăsesc în rândul celor care folosesc autoportretul digital pentru a-și menține în mod neautentic echilibrul interior. Tulburarea narcisistă este o tulburare de personalitate caracterizată de persistența sentimentelor exagerate de importanță de sine, o nevoie excesivă de admirație și o lipsă de empatie față de alte persoane. Aceste persoane adesea petrec mult timp gândindu-se la obținerea de avantaje pornind de la propria înfățișare.

Cu toții căutăm aprobarea și relația cu celălalt, însă conectarea și validarea socială nu poate fi benefică pentru ființa umană decât în relații directe interumane, bazate pe intimitate, emoții și sentimente profunde, precum iubire, empatie, respect. Dacă nu reușim să construim relații interumane funcționale din care să primim afecțiune și iubire, ne întoarcem într-un mod regresiv asupra propriei persoane ca obiect și mijloc pentru a ne satisface nevoile și trebuințele. Narcisismul digital transpune într-o forma tehnologizată dorința noastră de a fi validați de ceilalți și de a menține o imagine de sine pozitivă.

Bibliografie:

<https://adev.ro/pbi8gr>

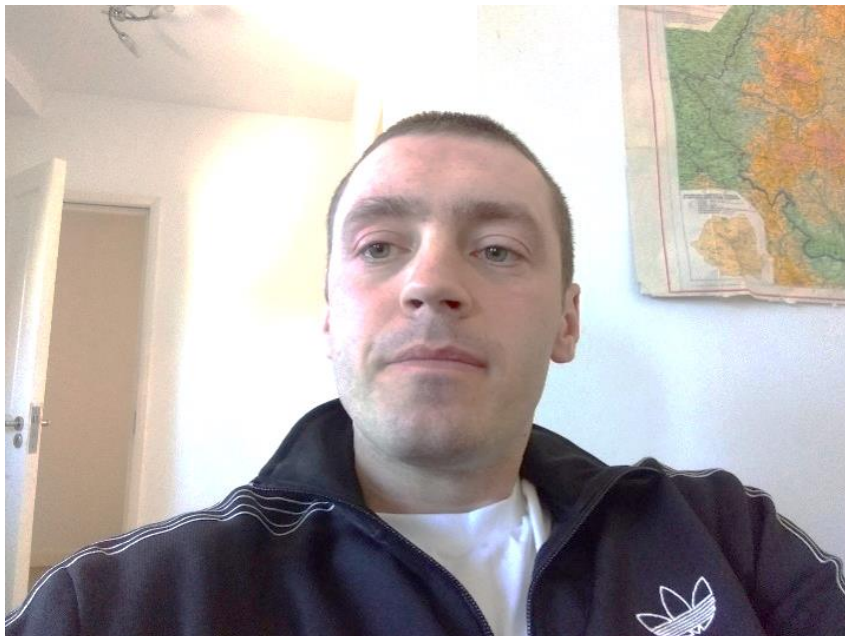
<https://ro.wikipedia.org/>

Profesor-psiholg, Mirela Loghin

PAGINA ABSOLVENȚILOR

Începuturi...

Terminând liceul numit la vremea anului 2007, Grupul Școlar „Mihail Sadoveanu”, BORCA, ca oricare absolvent de bacalaureat, urmez în Centrul Universitar Iași, ecologia din cadrul facultății de geografie și geologie cu o frecvență la zi de 5 ani. După absolvirea respectivelor cicluri universitare și postuniversitare din perioada

2007-2012, în anul 2013 îmi încerc norocul în învățământ, dar fără reușită, deoarece pe deoparte nu am aprofundat îndeajuns materia iar pe de cealaltă parte, vechii candidați din sistem cu o oarecare experiență acumulată prin continuitate, putând a se menține în continuare pe posturi.

Căutări am făcut în continuare în ale jobului, însă doar de promisiuni am avut parte.

În perioada 2012-2014 făceam aproape orice prin sat dintre care amintesc: spart lemne, cosit, jogărit, reparații garduri, demolări, rectificări interioare. Nu era ceea ce studiasem în cei 17 ani de școală, dar erau mijloace cu ajutorul cărora mă întrețineam pe moment.

Iar când te aștepți mai puțin, atunci se întâmplă lucruri mărețe! Astfel, în după amiaza de 22 iunie 2014, sosind din gaterul de peste apa Bistriței, căci acolo eram de câteva luni roata de rezervă a multora, primesc un telefon. Prin încercările mele artistico-fotografice de promovare a localității natale Mădei și a Carpaților Orientali, în sfârșit mă găsisse cineva pe google. După o conversație scurtă, sunt angajat imediat, urmând apoi să primesc prin poștă contractul individual de muncă. Obiectivele principale erau dezvoltarea arealului Borca/Broșteni, cu precădere a zonei Budacu. Începuturile au fost în forță prin participarea alături de organizatori la buna desfășurare a unui concurs de orientare și alergare pe Bâta Soci, urmat apoi de primul workshop organizat vreodată în Borca, la care au participat oameni faini, studenți și profesori din câteva centre universitare din țară, precum și reprezentanți ai comunităților locale.

La sfârșitul acelei perioade țin minte și acum că a urmat perioada de relax pentru mine, 2 săptămâni de cosire a celor 4 hectare de fânaț din locul numit Cerbu, de pe Neagra Broștenilor.

Merg apoi la București, unde ca asistent manager, mă documentez în atragerea de fonduri pentru ceea ce trebuia să fie ulterior propulsarea economiei din arealul Borca/Broșteni. Îmi amintesc cu drag de vizitarea târgului Indagra precum și de întâlnirea în cadrul unei companii care oferea toate cele necesare dotării unei fabricuțe de procesare a laptelui. Lipsa experienței și-a spus cuvântul, iar la finele lui noiembrie, de comun acord sunt liber.

Trece iarna cu mine acasă, mănânc porcul, că așa e românește, vine apoi vara când mai lucrez prin joagărele de pe Gârla lu' Guluț, fac fânurile atât ale familiei cât și de prin sat, iar la începutul lunii septembrie, observ pe facebook o postare, care suna cam așa: „caut o persoană dornică să muncească în Marea Britanie, salariu 900-1000 lire pe lună. Dau like, citesc apoi câteva comentarii și decid să trimit cv-ul. Într-un interval de 9 minute primesc și răspuns, în care era specificat de persoana respectivă precum că s-a și gândit la mine. Este o persoană dragă mie, care oferă unor tineri din comună locuri de muncă, o siguranță a unui bănuț.

În mai puțin de o săptămână sunt trimis în Marea Britanie, cu avionul. Pentru prima dată zbor, zbor lin ca puișorul. Sunt întâmpinat de o a doua familie, unde timp de o lună sunt ținut regește. Țin minte și acum că am început munca imediat a doua zi, fiind emoționat la maxim. Mi se face turul depozitului apoi sunt pus ca toata ziua să sortez și să număr niște aspiratoare de mână (hand held-uri). Ziua următoare, toc carton cu ajutorul unei mașinării, rezultând carton tocat (packing) care era utilizat la împachetare. Atunci mi-am zis în gând uite aici nimic nu se pierde, totul se transformă. Amintesc faptul că acea companie are ca obiectiv principal reîmpachetarea, curățarea și repararea electrocasnicelor mici și mijlocii și repunerea în circuit ulterior prin vânzarea lor. Aici fiind o politică care acceptă returnarea produselor fie din cauza unor defecte sau pur și simplu neplăcerea lor, marii retail-eri neavând spații și a mai reduce din pierderi, oferă prin contracte aceste produse. În așa fel este redus și scrap-ul.

Doarece compania era într-o continuă dezvoltare și avea mai mereu nevoie de persoane, au venit și alți colegi din Mădei, Pârâul Cârjei, Lunca, Cotârğași, 12 la număr. Impresionantă emigrare, nu? Cu ei am depanat întâmplări pe care cred că mi-ar lua o săptămână să le aștern pe foaie. Amintesc și adaug fotografii de la ieșirile în împrejurimile Luton/Dunstable, carieră, avioane, lac, teren de golf, moși crăciuni cu colinda.

Timpul a trecut, iar după 6 ani am rămas singurul moldovean din Valea Bistriței în companie. Ceilalți au luat alte căi ale occidentului ca Germania, Italia.

În ciuda brexit-ului și a pandemiei, economia tot a mers, zona industrială Luton/Dunstable din cele două orașele aflate la 65 km de Londra, oferind locuri de muncă atât localnicilor cât și emigranților români, polonezi, indieni, pakistanezi, italieni, unguri, greci,

egipteni, marocani, o adunătură dintre care cei mai harnici în depozite sunt românii și polonezii. Din categoria „take your time”, sunt categoric insularii, gazdele, care profită la maxim.

Zona Luton/Dunstable este un areal care se extinde văzând cu ochii, prin noi construcții (hale, locuințe), noi căi de acces la autostradă, o nouă legătură feroviară directă cu aeroportul, totul planificat și organizat. Chiar și un bus way care face legătura între cele doua orașe mult mai rapid.

Pe străzi se aude deseori vorbind românește și la fel auzi și răspunzând din partea celorlalți, „salut”, „mulțumesc”, „ce faci”? Mai mereu lucrându-se cu români, aceștia i-au învățat cuvinte simple.

Dominând românii, aceștia sunt din aproape toate zonele istorice ale țării. Remarci oltenii care sunt aprigi și supărători, moldovenii harnici și cu gura mare, iar bucureștenii plini de ei, mândri și făloși.

La muncă cei mai dragi îmi sunt frații noștri de peste Prut de la care învăț cuvinte noi, ca măsoară-mi febra (a lua temperatura), să înclei hârtia (a pune un autocolant), ești scârțar (om al naibii și care are vorbele la el), îndeobște (de obicei), trivojesc (a deranja).

Există și magazine românești, în total vreo 6 doar în zona Dunstable, însă destul de repede s-au reorientat și ceilalți aducând produse de-ale noastre, dintre care amintesc magazinele poloneze, indiene și bulgărești.

Școala este pentru toți iar la facultate se poate înscrie oricine fără diplomă de bacalaureat. Statul susține fiecare student anual prin plata în rate a unor sume cuprinse între 10.000 și 20.000 lire.

Majoritatea caselor englezești sunt foarte bine întreținute cu flori în față și cosit gazonul. Toate sunt la fel, cărămida și țigla fiind obligatorii. Cablurile de prin stâlpi nu atârnă cu zecile ca la noi în România iar cele câteva existente fiind așezate foarte frumos.

Îmi place foarte mult politețea de aici, deoarece toți îți zâmbesc și mulțumesc. Depinde și fiecare cum este crescut, iar la noi nu prea găsești cuvinte de mulțumire și respect. Nu simți sau vezi ca în România dacă cineva se uită la tine. Fiecare își vede de treaba lui și cel mai important nu te discută pe la spate.

Referitor la birocrăție și corupție, ele sunt existente și aici, însă la un nivel acceptabil, zic eu. Nu există birocrăția hârtiilor și a dosarelor cu șină, ci totul este online. Te înregistrezi și primești răspunsuri online, totul foarte ușor și sigur.

Adaptarea a fost grea, cu dor de părinți, prieteni, sat, școală. Dar cu toate acestea am depășit momentul, acomodându-mă și sincer nu știu cine mă va putea întoarce înapoi.

Cu respect, Bogdan-Alexandru CHEȘA

ANCHETA

Tinerii jurnaliști din clasa a IX-a C publică în revistă primele lor articole. Poate sunt mai timizi și mai neîncrezători în forțele lor, dar priceperea și îndemânarea se dobândesc scriind, corectând, învățând din propriile greșeli. Să le urăm succes și inspirație!

Pentru a realiza acest articol am întrebat unul dintre bătrânii satului despre subiectul „Viața în timpul al doilea război mondial”, acesta a dorit să ne ofere un interviu, iar la invitația noastră am pus și câteva întrebări:

- Am înțeles că sunteți unul dintre persoanele care a trecut prin război, ați fost pe front sau ați rămas acasă?

- Nu am fost pe front din vina vârstei, eram un copil în jurul vârstei de 10 ani, am rămas împreună cu părinții mei, iar frații mei au participat la război.

- Ați dus o viață plină de pericole deoarece războiul se dădea în această zonă?

- Spre surprinderea tuturor, timpul petrecut nu a fost atât de primejdios, îmi amintesc cum vara în timp ce mergeam la fân se auzeau sunetele produse de tunuri la granițele nordice ale statului, iar tatăl meu privea cu un fel de jale întrebându-se ce fac bieții lui copii, sunt sănătoși, mai trăiesc? Asta era partea cea mai tristă pe care am simțit-o atunci, după o perioadă, rușii au pătruns în țară și ne-au confiscat casa fiind nevoiți să locuim în casa bunicilor, nu foarte departe. Îmi amintesc cum priveam tancurile ce treceau pe colinele satului, se îndreptau către Rusia, în zona aceasta s-au dus lupte grele, iar totul a adus la independența țării ca parte pozitivă, iar partea negativă ar fi pierderea Basarabiei, păstrarea întregii țări pentru care luptaseră domniile noastre a devenit din nou un vis.

- Am înțeles, după război familia dumneavoastră a revenit la forma inițială?

- Dintre toți frații care au participat doar unul dintre ei, ce avea gradul de caporal, și-a dat viața pe câmpul de luptă, cu toții am fost foarte posomorâți aflând vestea, dar știm că a murit ca un erou.

- Dacă ar mai trebui să trecem prin această experiență ce le-ați spune urmașilor dumneavoastră?

- Fiți calmi, nu vă temeți că totul la reveni la normal iar tot acest timp va fi o lecție din care veți avea multe de învățat!

Interlocutor: Gheorghe Petrescu, vârsta de 88 de ani, locuitor al satului Popești, comuna Farcașa, județul Neamț

Teodora Petrescu, clasa a X-a C

Balurile de altădată

Stăteam și mă gândeam cum erau și se organizau balurile de altădată, unde era voie bună și veselie cât cuprinde. Așadar, mă gândesc să sun pe cea mai potrivită persoană, bunica mea. O sun, și iau vorba despre balurile de altădată.

Prima întrebare pe care i-am pus-o a fost cum, la ce se cânta?

-Se cânta la vioară, cobză, totul era diferit. Am înțeles de atunci că aveau ceva special.

-Dar, cum mergeau fetele?

-Fetele nu aveau voie fără părinți, mai adaugă că balul ținea până la ora 12,1 maxim 2 noaptea.

Curioasă fiind o mai întreb ce făceau acolo?

-Ei bine, părinții povesteau, iar fetele și băieții dansau.

-Fetele și băieții ce îmbrăcăminte aveau?

-Fetele aveau fuste până sub genunchi, iar băieții aveau haine de șiac, un material țesut la stative, din lână iar peste bluză aveau jaletcă.

-Care erau dansurile specifice?

-Dansuri populare cel mai mult se dansa.

-Dar balul unde se desfășura?

-Acesta se ținea la casele de gospodari.

Aceste lucruri le-a povestit Maria Crețu în vârstă de 72 de ani, din satul Scobinți, județul Iași.

Cristina Popescu, clasa a X-a C

CULTIVAREA ȘI PRELUCRAREA CÂNEPII

Cânepa reprezintă planta strămoșilor care, pentru a ajunge în starea de pânză destinată îmbrăcăminteii trecea prin diferite procese de prelucrare, care necesitau răbdare și pricepere.

-Când se semăna cânepa?

-La mijlocul lunii aprilie, când pământul era cald pentru dezvoltarea sămânței. Se planta sămânța manual.

-Această plantă trebuia îngrijită?

Nu. Vara trebuia strânsă prima recoltă care nu avea sămânță. Toamna, în septembrie se încheia culesul. De această dată cânepa avea sămânță din belșug.

- Care era următoarea etapă?
  - Cânepa se ducea la râu (Bistrița) și se lăsa în apă la topit patru săptămâni. Apoi se usca la soare, se toca cu melița p, o unealtă de lemn, pentru a curăța părțile lemnoase până se alegea fuiorul (mănunchiul) și se albea. La sfârșit se spăla. Înainte de tors trebuia prelucrată cu dărăcitorul, un pieptene cu dinți rari din oțel. Ultima etapă de prelucrare era torsul.
  - Cât dura prelucrarea cânepii?
  - Destul de mult, femeile de la munte fiind ocupate și cu treburile gospodărești și îngrijirea copiilor.
  - Ce se obținea din firele toarse?
  - Pânza, din care s-au făcut toate hainele tradiționale, fețe de masă, ștergere.
- Informator, Cotrigășanu Elena, 86 de ani, Pârâul Pânteii

Ionela- Diana Cotrigășanu, clasa -a C

Cum se măritau fetele

Numele ”mirilor”

Jurcă Neculai și Jurcă Voichița

Anul căsătoriei 1969

- Cum erau îmbrăcați mirii?
- În costume populare. Mireasa își broda singură costumul.
- Cum se făceau invitațiile?
- Prietenii apropiați ai mirilor mergeau prin sat cu câte o ploscă cu țuică, servind pe toți oamenii, iar cei care beau, promiteau că vin la nuntă.
- Ce datorie aveau nașii?
- Nașii aveau datoria de a plăti lumânările de cununie, taxa din biserică și accesoriile miresei.
- În ce loc trebuiau să stea mirii la masă?
- Mirii stăteau în capul mesei și mâncau lapte sau smântână din aceeași farfurie, pentru ca viitorii copii să fie frumoși și sănătoși.

- Unde se desfășura masa, dansul și felicitările?
- În casa mirilor.
- În ce consta dansul găinii?
- În tradiția veche a Ardealului se juca găina deasupra capului miresei, după ce nașa o îmbrobodea cu un tulpă. Găina era bine gătită și ornată, iar bucătarul primea o recompensă în funcție de cât de aspectuoasă era.

Elena-Iustina Puiu, clasa a X-a C

Plecarea băieților în armată

-Cum s-a întâmplat și câți ani aveți când ați fost luat în armată?

-Îmi amintesc că era într-o după amiază cu soare, eram la masă cu nevasta, Paraschiva Doroftei, cu copiii Vasilică și Ileana, că numai pe ei îi aveam pe atunci. Aveam douăzeci și trei de ani și mi-a venit chemare pe numele meu, Ioan Doroftei, că trebuie să mă prezint la poliție în Farcașa, pe atunci trăiam în Popești. Urma să fac trei ani de armată.

-Ați întâmpinat impedimente în armată?

-Primele șase luni au fost cele mai grele, iar noi învățam ce este subordonarea și supunerea. Eu fiind nu prea înalt, am fost repartizat la forțele terestre, ceea ce reprezenta un antrenament militar obișnuit. Cei înalți erau repartizați la categoria vânători de munte, având un antrenament epuizant, la care mulți nu rezistau.

-Ați participat la cel de-al doilea război mondial?

-Da, în 1944, când a intrat România în război, am fost chemat la datorie, până în 1945, când a luat sfârșit războiul. Primele linii de front în care am luptat au fost nu departe de Suha.

-Povestiți-ne ceva de pe front.

-Pe front se petreceau lucruri oribile. Eram în tranșee și așteptam ordine. Eu mă aflam printre liniile de mijloc. Cei înalți erau în linia întâi, printre ei aflându-se și Vasile, fratele soției mele. Când a început lupta, inamicii au lansat o

mortieră, explozia omorând șapte soldați, unul dintre ei fiind cumnatul Vasile. Îi cunoșteam pe toți, fiind din sat cu mine. Vasile a murit la picioarele mele și mult timp nu am fost în stare de nimic.

-V-a venit în gând să fugiți de pe front?

- După două luni de război, nu am mai rezistat la condițiile mizere de pe front. Nu mai făcusem o baie de la începutul războiului. Eram toți plini de păduchi și de pureci. Am dezertat. Două zile am stat la o mătușă la Pipirig. Într-o vineri am ajuns acasă. Mi-am spălat mantaua cu apă clocotită, ca să moară păduchii. La masă am fost întrebat unde este Vasile. Eu am făcut un semn că e mort, dar băiatul lui, pe care-l creșteam noi de ceva timp, a simțit și a început să plângă. Peste câteva zile, duminică dimineața, la poartă au sosit un comandant, o femeie cu gâtul puțin strâmb și doi ofițeri. Erau foarte revoltați de fapta mea. M-au luat și s-a propus executarea mea prin împușcare.

Nu știu cum, dar m-a păzit Dumnezeu și nu mi s-a întâmplat nimic. Am fost dus din nou pe front până în 1944.

Ruben Carază, clasa a X-a C

INTERVIU CU LUCIAN AMARIEI

Bună! Sunt Lucian Amariei, artist în devenire, proaspăt absolvent al Liceului de Arte din Piatra Neamț și totodată proaspăt student în anul I la Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, -secția Interpretare muzicală.

-La ce vârstă ai descoperit pasiunea pentru acordeon?

-Am descoperit pasiunea pentru acordeon la 10 ani prin intermediul tatălui meu, care „lucrează” și el la rândul lui cu clapele și de la care am învățat primele melodii la orgă.

-Cum ți-ai dat seama că Liceul ”Victor Brauner” este unul potrivit pentru tine?

- Am ajuns în clasa a V-a la Liceul de Arte „Victor Brauner” din Piatra Neamț, singurul liceu din județ la care puteam să încep să studiez acordeonul cu un profesor, unde l-am întâlnit pe cel care mi-a fost mentor 8 ani, domnul profesor Sidor Rusu. Mi-am dat seama că Liceul de Arte este alegerea potrivită pentru mine datorită profesionalismului și seriozității de care dau dovadă cadrele didactice.

- Ce te-a determinat să alegi studiul acordeonului?

-Mi-am dorit să studiez acordeonul pentru că am considerat că este un instrument versatil, la care se pot aborda mai multe genuri muzicale și la care mă pot acompania singur, ceea ce reprezintă un mare avantaj pentru mine.

- Care este prima piesă pe care ai interpretat-o?

-Prima piesă pe care îmi amintesc că am învățat-o la acordeon a fost „Hora de mână”, o piesă compusă de domnul Sidor Rusu.

- Ai un idol?

-Din lumea acordeoniștilor nu pot spune că idolatrizez neapărat pe cineva, dar îmi plac foarte mult Richard

Galliano(Franța), iar din România îi am ca model pe Marius Turneanu și Emy Drăgoi.

- Ai făcut multe sacrificii pentru a performa?

- Consider că am făcut destul de multe sacrificii pentru a ajunge să performez la acest instrument. Cel mai important ar fi cel legat de orele zilnice de studiu, care nu mi-au permis uneori să ies cu prietenii după ore, de exemplu, la un concert sau orice altă activitate.

-Ce fel de muzică abordezi?

-Abordez în interpretarea mea atât muzica populară, cât și clasică, încercând să mă pliez cât mai bine pe aceste două genuri deocamdată.

-La ce nivel te vezi peste cinci ani?

-Peste cinci ani, nivelul meu sper să fie mult mai avansat decât este acum, și să încep să abordez mult mai multe genuri.

-Ce sfaturi dai tinerilor care aleg acest drum?

-Sfatul meu pentru tinerii care aleg drumul muzicii este sănu renunțe, să pună suflet când studiază și în ceea ce studiază.

- Crezi că poți da lecții copiilor care vor să-ți calce pe urme?

-Da, cred că aș putea da lecții copiilor care vor să studieze acordeonul/pianul, și chiar mi-aș dori asta.

Interviu realizat de Teodora Petrescu și Cristina Popescu, clasa a X-a C

NOI, DESPRE NOI

Absolventă în 2011 a Facultății de Pedagogie muzicală din cadrul Universității de Arte "George Enescu"-Iasi, am ales să revin acolo unde liniștea interioară este redată de codru și de cei dragi ai casei. Din 2011 până în 2017 am activat ca profesor de Educație Muzicală în cadrul liceului „Mihal Sadoveanu”-Borca, însă studiile muzicale nu s-au oprit. În 2013 am încheiat ciclul de masterat în cadrul aceleiași Universități cu lucrarea finală de disertație în domeniul folclorului, și nu orice, folclor ce mă reprezintă, folclor din județul Neamț. În primăvara acestui an, câțiva membri (2-3) din cadrul grupului folcloric vocal actual „Florile Stânișoarei” aleg să studieze ceea ce ne reprezintă ca popor, apoi numărul s-a extins de la 2-3 la 12. Cu pași timizi la

început însă cu roade bogate în câteva luni, grupul folcloric vocal „Florile Stânișoarei” a participat la diferite concursuri și ca grup dar și individual, așezând comuna Borca la loc de cinste în topul premiilor. Ca grup au obținut locul I la concursuri precum: „Talente muzicale” și „Ritmuri de toamnă”-Iași, apoi membri ai grupului folcloric vocal „Florile Stânișoarei” precum Elena Scutaru, Teofana Bondar, Ecaterina Petrescu, Eugenia Petrea, Antonia Botezatu, Sorina Anton, Paula Ciubotă, Sofia Ciubota, Alice Ungureanu au participat individual la numeroase secțiuni în cadrul diferitelor concursuri aducând numeroase premii precum: Trofeul secțiunii muzică populară, trofeul secțiunii muzică patriotică, trofeul secțiunii muzică în memoriam; și alte numeroase premii I și II. Ne-am propus să continuăm acest traseu, deoarece reprezintă respectul față de străbuni, ne reprezintă ca popor, dar și așa cum spune Platon „Muzica însuflețește universul, dă aripi minții, zbor imaginației și viață tuturor”. Tot în această vară Sebastian Constantin, Paula Bârgăoanu, Casiana Ciubotă și Ecaterina Spătărescu au început lecțiile de pian, care sper să dureze cât mai mult, pentru ca acești copii să devină performeri.

Profesor, Marcela Bondar

-La Biblioteca „Aurel Dumitrașcu” , învățătoarea Anca Popescu, stabilită în Germania, a predat în această vară cursuri de limba germană.

-Învățătoarea Cristina Petrea a desfășurat activitățile din cadrul proiectului „Școala de vară” la Biblioteca „Aurel Dumitrașcu” în luna iulie.

„Școala de vară- drumul spre comoară” - ediția a II-a

Desfășurat în perioada mai- august 2021, inițiat de prof. înv. primar Ciubotă Nicoleta, proiectul educațional „Școala de vară- drumul spre comoară” și-a atins obiectivele stabilite, dar de departe cel mai important lucru este realizarea scopului final propus de către echipa de proiect, enunțat printr-o întrebare adresată tuturor participanților - „Cunoscând rădăcinile gândurilor noastre, dându-le un sens prin bune fapte, îngrijind și hrănind vlăstarul cunoașterii, apar florile caracterului... și nu tocmai aceasta este ținta cea mai înaltă a educație, formarea caracterului?”.

Care este noutatea acestui program ?

În primul rând joaca în aer liber, activitățile de dans și mișcare, cântecele și voia bună. De asemenea, drumețiile STEM, atelierile de creație, descoperirea tezaurului popular din comunitatea locală sau din alte zone, competiția sportivă „Hai la CROS- Competiție-Rezistență-Olimpiadă-Sănătate la Borca!”, atelierile de teatru, Concursul „Scrapbooking- valori morale în povești”, provocarea „Bucătărașul cel harnic” și „Buticul cu delicii”- expoziție cu vânzare, jocurile prieteniei, book corner – povești de vacanță desenate și multe surprize zilnice...toate acestea nu au făcut altceva decât să-i descopere fiecăruia calitățile și resorturile interioare prin care poate vibra într-un anume fel, să-i sporească motivația pentru învățare, să-i hrănească setea de cunoaștere și de mișcare, să contribuie la șlefuirea și formarea caracterului ...

Din echipa de proiect, anul acesta au făcut parte: prof. Ciubotă Ciprian- director adjunct, prof. Candrea Teodora, Catedra de educație fizică și sport de la Liceul „Mihail Sadoveanu”- Borca, prof. înv. Primar Petrea Cristina, prof. înv. Primar Ciubotă Nicoleta, bibliotecar Gheorghiu Despina, prof. înv. Primar Elena Ciorsac, prof. Vasilica Ancuța- director, prof. Rusu Curcă Mihaela- director, iar dintre parteneri: Direcția Județeană pentru Tineret și Sport-Neamț, Clubul Sportiv Ceahlăul Piatra Neamț, Asociația Magia copilăriei- Tg. Neamț, Biblioteca Comunală Borca, Primăria comunei Borca, Dispensarului Uman –Cabinete Medicale Asociate

Dr. Parfeni Cecilia & Gigi, Compartimentul de asistență medicală comunitară din comuna Borca, Postul de Poliție Borca, Parohia „Sfântul Spiridon” Sabasa, Parohia „Sfântul Nicolae”- Broșteni.

Au fost implicate în proiect următoarele școli: Liceul „Mihail Sadoveanu”- Borca, Județul Neamț, Liceul „Nicolai Nanu”- Broșteni, Județul Suceava, Școala Gimnazială Răucești, jud. Neamț, Școala Gimnazială “Grigore Ungureanu” Ceahlău, Școala Gimnazială Tulgheș, jud. Harghita, Școala Gimnazială “Iustin Pîrvu” Poiana Teiului.

Proiectul s-a derulat în locuri diferite, în funcție de activități: Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca, Biblioteca comunală Borca, Căminul Cultural Borca, Tabăra „Șura Geților”- Gura Humorului- Jud. Suceava, Școala Gimnazială Tulgheș, Parohia „Sfântul Spiridon” Sabasa, Parohia „Sfântul Nicolae”- Broșteni.

Proiectul s-a bucurat de seriozitatea echipei, de calitatea partenerilor, de entuziasmul tuturor elevilor participanți, de sânguința și recunoștința părinților, și nu în ultimul rând de sprijinul unor sponsori și susținători generoși cărora le mulțumim și le apreciem spiritul civic— CHILIPIRUL ZILEI, SC VASIR IMPEX SRL, SC ABY&YNA SRL, SC C&C RED SRL- BORCA, SC SIMOS SRL.

Toți cei implicați așteaptă cu nerăbdare surprizele celei de-a treia ediții ce se va desfășura în perioada mai-august 2022.

Calendarul activităților:

<i>Nr. crt.</i>	<i>Tema activității:</i>	<i>Locul activității</i>	<i>Perioada:</i>
1.	<i>Contactarea partenerilor Elaborarea proiectului</i>	<i>Liceul „Mihail Sadoveanu”</i>	<i>Mai 2021</i>
2.	<i>„Școala de vară” Prezentarea proiectului</i>	<i>Sălile de clasă Căminul Cultural</i>	<i>iunie 2021</i>
3.	<i>„Ia românească- haină cu lumină”</i>	<i>Parohia „Sfântul Spiridon”- Sabasa</i>	<i>24 iunie 2021</i>
4.	<i>Provocarea „Bucătărașul harnic” și „Buticul cu delicii”- expoziție cu vânzare Teatru pentru copii-„Trăistuța lui Istețilă”- elevii clasei a II-a</i>	<i>Căminul Cultural</i>	<i>26 Iunie-1 Iulie, 2021</i>

5.	„Scrapbooking-valori morale în povești” Concurs	Școala Gimnazială Tulgheș	9 Iulie, 2021
6.	„Taine părintești, din izvoade strămoșești” -descoperirea tezaurului popular din comunitatea locală și din alte zone „Limba noastră-i vechi izvoade./Povestiri din alte vremuri;/Și citindu-le ‘nșirate, –/Te-nșiori adânc și tremuri.”(A. Mateevici	Muzeul Etnografic Mădei Parohia Sf. Nicolae Broșteni	20 iulie, 2021
7.	Tabăra „Șura Getilor”- Gura Humorului „Să pornim cu dor/Cu toții spre Humor/În luna lui Cuptor!”	Pensiunea Șura Getilor- Ariniș, Gura Humorului	5 iulie-8 iulie 2021
8.	Activitatea sportive „Hai la CROS la Borca”	Drumul comunal Stegioara- Liceu	31 iulie- 2021
9.	Drumeție STEM	Izvorul Borcut	August, 2021
10.	Evaluarea activităților- Festivitate de premiere și acordare a unor distincții	Căminul Cultural- Borca	August, 2021

Liceul “M. Sadoveanu” Borca ORGANIZEAZĂ Primăria Comunei Borca

HAI LA CROS LA BORCA !

COMPETITIE REZISTENTA OLIMPIADA SANATATE

31 IULIE 2021

COLABORATORI: Clubul Sportiv Ceahlăul Piatra Neamț, C.C.C. RED S.R.L., chitipirul, zile.ro, S.C. ABY&YNA S.R.L., S.C. VASIR IMPEX S.R.L., S.C. Simos S.R.L.

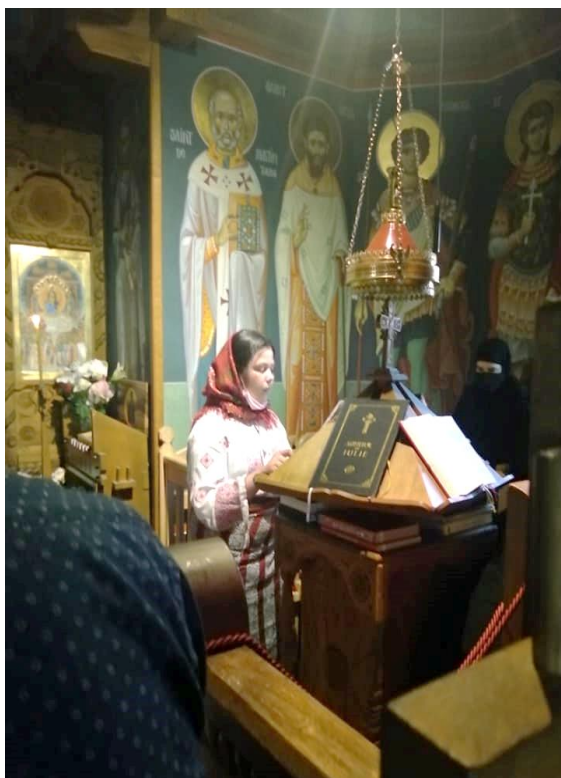

O româncuță la Paris...

17 iulie 2021-Anul Domnului confiscat de oameni și plin de nedumeriri, covid, reguli noi....Unora le arde de cântat , așa că, în ciuda tuturor necazurilor din vremea asta, Eugenia Petrea, de la Școala cu clasele I-VIII „Aurel Dumitrașcu” Sabasa-Borca, primește invitație de la românii din Paris să meargă să cânte.

Asociația ADOR-Paris trimite biletele de

avion, dar trebuie teste, bagaje, câte și mai câte...Dar, ce-i de la Dumnezeu tot se-ntâmplă, iar minunile se petrec prin oameni. Primarul comunei noastre, domnul Petrică Ruscanu, convinge Consiliul Local pentru acordarea unui ajutor-recompensă micuței interprete care a adus în comună multe premii și trofee la concursuri naționale și internaționale, precum și pentru promovarea comunei Borca .

Primul drum cu avionul, emoții cât casa...Aterizare in Bruxelles, buricul Europei. O doamnă necunoscută—președinta asociației franceze, trebuie să ne recunoască într-o parcare cu patru etaje, a aeroportului. Desigur, am uitat să activez roaming☺.

Pentru că Belgia este o țară de un pitoresc aparte, prin așezarea acesteia la Marea Nordului, am zăbovit o zi pentru a vizita ce se poate mai frumos-„Mica Veneție”-orașelul Bruge.

Tot aici am găsit o ciocolată de nepovestit, (cum să povestești cu gura plină),clădiri impunătoare, construite după rețete magice, care au rezistat intemperiilor și luptelor dintre oameni...

Oamenii zâmbeau, înțelegându-se între ei, deși aici se vorbește franceză, germană și flamandă...Poate că înțelegerea între oameni începe dincolo de cuvinte.

Biblioteca din Nord

Totuși în câteva ore Eugenia trebuia să fie la Catedrala Ortodoxă a românilor din Paris, unde ne aștepta părintele Iulian Nistea și urma să cunoaștem pe ÎPS Iosif, Arhiepiscopul Ortodox Român pentru Europa Occidentală și Meridională², în Catedrala ortodoxă greacă Sfântul

Ștefan (Saint Etienne), de pe 7, rue Georges-Bizet, 75016. Ce emoție să cânti la stana la car, în urmă cu un secol, a cântat Brâncuși! Mai ales când toată sluba Sfintei Liturghii este transmisă în direct la televiziune și radio... Felicitări, întrebări, iar la urmă invitația ÎPS Iosif de a merge și la alte biserici și mănăstiri ortodoxe din preajma Parisului. Astfel, pe 20 iulie am ajuns la Mănăstirea din Limours. Era un fel de emoție care trecea de la unul la altul...

După terminarea slujbei aveam întâlniri cu ceilalți membri ai Asociației ADOR, cu care am vizitat Luvru, Versailles, grădinile Luxemburg, am mers pe țărmul Normandiei, la Le Havre și Deauville. Am încercat renumita bucătărie franceză, dar copiii care ne însoțeau ne-au dus în pizzeriile lor preferate. Desigur, în schimbul cântecelor și povestirilor istorice. Zilele treceau repede-repede, accentul nostru se îmbunătățea, memoria noastră și a camerei de filmat se tot umplea. Dorul de casă ne încerca... După două săptămâni de colndat, ne-am întors cu sufletul plin, cu mintea înflorind de proiecte noi...

Învățătoare, Cristina Petrea

²Mitropolia Ortodoxă Română pentru Europa Occidentală și Meridională (cu sediul la Paris) are în jurisdicție parohiile ortodoxe române din Franța, Belgia, Olanda, Elveția, Spania, Portugalia, Italia, Anglia și Irlanda.

UMOR

- Ce a picat la bac?

-Un sfert de liceu.

Ionuț vine acasă de la examen și părinții îl asaltează:

-Hai, spune, cum a fost?

-A fost bine. Profesorul este foarte credincios, că la fiecare răspuns ridică ochii spre cer și spunea,,Doamne ferește! ”

Mama: Citește cu atenție subiectele, rezolvă-le pe rând, iar la urmă zâmbește la cameră, că așa este frumos.

După examen, fata îi spune mamei: Am făcut ce mi-ai spus, am citit cu atenție subiectul 1, dar n-am știut ce să scriu. Am citit și subiectul al 2-lea, dar n-am știut ce să răspund. Dar am zâmbit tot timpul la cameră.

Membrii Clubului de jurnalism

Colectivul de redacție:

Bibliotecar Iolanda Lupescu

Estera Buzdugan, clasa a XI-a C

Lidia Carază, clasa a XI-a C

Ruben Carază, clasa a X-a C

Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

Cristina Popescu, clasa a X-a C

Teodora Popescu, clasa a X-a C

Tehnoredactare - membrii Clubului de Jurnalism Borca și

bibliotecar Despina Gheorghiu

Corectură și design

– bibliotecar Despina Gheorghiu

Alexandru Fedeleş, clasa a XII-a C

Paginare – Alexandru Fedeleş, clasa a XII-a C

Fotografii și grafică :

Andreea Popescu, clasa a V-a B, pag.16, 17, 21, 22, 24, 25, 26, 29

Irina Corduneanu, clasa a V-a B – pag. 19

Ioil Platon, clasa a V-a B – pag. 20

Patricia Sava, Ioana Cozma, clasa a III-a, pag. 32

ISSN 2601 - 5110

ISSN-L 2601 - 5110